

закони. За тази цел той писалъ отъ името на оня кръгъ народни дейци до князь Стефанъ Богориди въ Цариградъ, за да го освѣтли върху идеята и го спечели за помощъ въ изпълнението ѝ. Писмото било отправено чрезъ известния търновецъ д-ръ Никола Пиколо — сжщиятъ, който билъ по-рано гръцки професоръ на островъ Корфу, после санитаренъ инспекторъ въ Букурещъ (презъ време на руската окупация 1828—1833 г.) и най-сетне ученъ литераторъ въ Парижъ, гдето работилъ главно за гръцкото умствено възраждане, имайки малко грижа за българския си родъ. Пиколо се намиралъ презъ 1831 г. въ турската столица, и чрезъ него тъкмо букурещкитѣ българи влѣзли въ писмени сношения съ сънародника си Богориди, виденъ сановникъ при Високата порта. Богориди посрещналъ съ симпатия внушението на букурещчани — може би движенъ отъ патриотическа ревностъ, може-би и възмечталъ да стане господаръ на новопроектираното княжество. И на 6 юний 1831 г. Пиколо отговорилъ отъ негова страна, но безъ да споменава изрично името му, че букурещкитѣ българи трѣбва да изпратятъ свои пълномощници при русенския валия, който ще имъ даде наставления за по-нататъкъ, гарантирайки и безопасността на пжтуването имъ.

„Гдето пѣятъ много пѣтли, късно съмва“, забелязва афристично Селимински и излага, какъ било осуетено предприятието. Следъ дълги събрания и разсждения, решено било да бждатъ изпратени двамина души, именно Селимински и Георги Икономовъ. Но тъкмо да се мине къмъ действие, въ Влашко и Турция се разразила съ голѣма сила холерата, поради което ония българи се разпрѣснали. И докато се събератъ пакъ отново презъ есенята на 1831 г., тайната била разкрита и заминаването на делегацията изоставено. „О, да бѣхъ способенъ самъ да извърша потрѣбното, възклицава Селимински, тази велика идея непремѣнно щѣше да се осжществи, стига да имахъ за съратници времето, желанието на князь Богориди и разположението на Високата порта.“ Селимински знае прекрасно, какво самъ може, на какво е способенъ, когато трѣбва да прояви съобразителна мисълъ, убедителни доводи и търпение въ преодоляване на спѣнкитѣ: — нали се е калилъ вече достатъчно въ този родъ народополезни почини, гдето само глупостята, безволието и разпокжсаностята на сънародниците му е събаряла това, което е градилъ упорно и здраво. Но тукъ